

Иван Вазов

При майка ми

Цветя днес нови посадихме
въз твоя гробец, майко, тих
и пак сълзи над теб ронихме
и дълго аз се пак молих.

Видях те пак пред мене жива,
видях ти обичния лик,
душа ми как се с твоята слива
усетих в тоз печален миг;

усетих как и ти скърбеше
във мойта тиха скръб света,
как неделимо, майко, беше
живота свързан със смъртта.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5067>]